

f.eks. en forudgående voldgiftsaftale i forbrugerforhold eller en forfalsket voldgiftsaftale, forekommer det ikke rimeligt at forlange, at de for at undgå, at den ugyldige voldgiftskendelse tvangsfuldbyrdes mod dem, selv skal tage skridt til at anlægge retssag om tilsidesættelse af voldgiftskendelsen. Det bør være tilstrækkeligt at afvente, at sagen indbringes for fogedretten, og dér fremkomme med indsigelsen. Retsplejerådet understreger i den forbindelse, at arbejdsgruppens lovudkast er udformet på en sådan måde, at der reelt gælder en egentlig formodning for, at voldgiftskendelsen kan fuldbyrdes (og anerkendes). Bevistvivl om indsigelsens berettigelse kommer således den, der gør indsigelse, til skade.

For det tredje rejser lovudkastets konkrete udformning en række tvivlsspørgsmål navnlig om forholdet mellem den foreslåede indsigelsesfrist og fogedrettens mulighed for at henvise rekvirenten til almindelig rettergang. Tvivlen ville formentlig i de fleste tilfælde kunne afklares ved tekniske løsninger, f.eks. i form af særlige frister eller ekstrarfrister, når fogedretten henviser til almindelig rettergang, men det ville ikke afbøde de grundlæggende indvendinger mod arbejdsgruppens forslag som beskrevet ovenfor.

Advokatrådets arbejdsgruppe har over for Retsplejerådet anført, at arbejdsgruppens forslag om, at fristen for ugyldighedssøgsmål også skal gælde i forbindelse med fuldbyrdelse af voldgiftskendelser, har til formål at forhindre omgåelse af fristen for anlæg af ugyldighedssøgsmål. Hermed tvinges en part til at anlægge ugyldighedssøgsmål inden fristens udløb, således at ugyldighedsspørgsmålet afklares inden en eventuel tvangsfuldbyrdelse af voldgiftskendelsen.

Selv om den foreslåede løsning ikke findes i andre lande, er det arbejdsgruppens opfattelse, at løsningen er hensigtsmæssig. Formålet er at undgå, at rekvisitus gemmer sine indsigelser til tvangsfuldbyrdesstadiet. Dette princip anvendes i betydelig udstrækning inden for EF-domskonventionens område og ligger også bag retsplejelovens fristregler om appel af domme samt fogedrettens begrænsede prøvelsesadgang i sager om fuldbyrdelse af domme.

Henset til Retsplejerådets betænkeligheder ved den foreslåede løsning samt til formålet med arbejdsgruppens lovudkast har arbejdsgruppen imidlertid ikke indvendinger mod, at der ikke fastsættes en frist, der regnes fra voldgiftskendelsens fremkomst til parten, for at fremkomme med indsigelser mod fuldbyrdelse af voldgiftskendelsen.

Retsplejerådet anbefaler på den anførte baggrund, at en sådan fristregel ikke medtages i en ny voldgiftslov. Retsplejerådet bemærker herved, at betænkelig-

hederne ved en regel af denne karakter efter rådets opfattelse ikke vil kunne afbødes ved en anden udformning af reglen.

Retsplejerådet har i sin udtalelse rejst spørgsmålet om eventuelt at medtage en udtrykkelig regel om domstolenes forelæggelse af relevante præjudicielle spørgsmål for EF-domstolen efter anmodning fra en dansk voldgiftsret. Den norske voldgiftslov indeholder en sådan regel for så vidt angår forelæggelse af præjudicielle spørgsmål for EFTA-domstolen om fortolkningen af EØS-aftalen mv.

Advokatrådets arbejdsgruppe har over for Retsplejerådet anført, at arbejdsgruppen har valgt ikke at foreslå regler om forelæggelse af præjudicielle spørgsmål for EF-domstolen, da domstolenes mulighed for at stille præjudicielle spørgsmål til EF-domstolen reguleres direkte af EF-traktatens art. 234. Arbejdsgruppen har derfor vurderet, at der ikke er behov for en regel herom i en ny voldgiftslov. Arbejdsgruppen også lagt vægt på, at en sådan regel hverken findes i den svenske, tyske eller engelske voldgiftslov.

Retsplejerådet har i forlængelse heraf anført, at der ikke foreligger afgørelser fra EF-domstolen om, hvorvidt EF-traktatens art. 234 skal fortolkes således, at medlemsstaternes domstole uafhængig af de enkelte medlemsstaters voldgiftslove efter anmodning fra en voldgiftsret i relevant omfang bistår voldgiftsretten gennem forelæggelse af præjudicielle spørgsmål for EF-domstolen. På det foreliggende grundlag forekommer det derfor sikrest, hvis man ønsker, at sådan bistand skal kunne ydes, at medtage en udtrykkelig regel herom i voldgiftsloven.

Retsplejerådet har endvidere rejst spørgsmålet om eventuelt at medtage udtrykkelige regler, der kan fraviges ved aftale (deklaratoriske regler), om tavshedspligt i forbindelse med voldgift. Den norske voldgiftslov klargør retstilstanden ved en regel om, at der ikke er tavshedspligt, medmindre parterne har aftalt det.

Advokatrådets arbejdsgruppe har over for Retsplejerådet anført, at der efter arbejdsgruppens opfattelse i praksis ikke er behov for lovbestemte regler om tavshedspligt i forbindelse med voldgift. Arbejdsgruppen har lagt vægt på, at hverken UNCITRAL's modellov eller den svenske, tyske eller engelske voldgiftslov indeholder regler om tavshedspligt. Arbejdsgruppen finder endvidere, at lovregler om tavshedspligt ikke er i overensstemmelse med dansk tradition på voldgiftsområdet. Arbejdsgruppen kan derfor ikke støtte eventuelle forslag til regler om tavshedspligt.

Retsplejerådet har i forlængelse heraf anført, at rådet er opmærksom på, at en dækkende regulering af tavshedspligt i forbindelse med voldgift vil kræve